

Ο ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ ΚΙ Ο ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ

παραμύθι

Μιά φορά κι ἔγαν καιρὸ ἦταν ἓνας ἐλέφαντας ποὺ ὅλημερίς δὲν ἔκανε τίποτα.

Ζοῦσε μοναχὸς του σ' ἓνα ἀπόμακρο σπιτάκι, στὴν ἄκρη στὴν κορφὴ ἑνὸς δαντελλένιου δρόμου.

Ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἐλέφαντα, αὐτὸς ὁ δαντελλένιος δρόμος κατέβαινε στριφογυριστὸς κάτω ἴσα κάτω χαμηλὰ ἴσαμε μιὰ πράσινη πεδιάδα ὅπου ἦτανε ἓνα ἄλλο σπιτάκι, ποὺ ἔμενε ἓνας πεταλούδας.

Μιὰ μέρα ἐκεῖ ποὺ καθόταν στὸ σπιτάκι του ὁ ἐλέφαντας καὶ δὲν ἔκανε τίποτα (καὶ αἰσθανότανε πολὺ εὐτυχισμένος γιατί ἀπ' ὅλα αὐτὸ τοῦ ἄρεσε νὰ κάνει πιὸ πολὺ) καὶ κοίταζε ἔξω, εἶδε ξάφνου κάποιον σ' αὐτὸν τὸν δαντελλένιο δρόμο νᾶρχεται πάνω, ἴσα πάνω κατὰ τὸ σπιτάκι του. Καὶ γούρλωσε τὰ μάτια του, καὶ ἔμεινε κατὰπληκτος. «Ποιὸς τᾶχαμε νὰ εἶναι αὐτὸς ποὺ ἔρχεται στράτα τῇ στράτα τὸν δαντελλένιο δρόμο κατὰ τὸ σπιτάκι μου;» ἀναρωτήθηκε ὁ ἐλέφαντας.

Κι ἀμέσως κατόπιν εἶδε πὼς ἦταν ἓνας πεταλούδας ποὺ φτερούγιζε στὸν δαντελλένιο δρόμο τρισευτυχιμένα. Καὶ εἶπεν ὁ ἐλέφαντας: «Λαχτάρω μου! λὲς νᾶρχεται γιὰ μένα;» Καὶ ὅσο ἐσίμωνα ὁ πεταλούδας τόσο πιὸ ἐνθουσιασμένος αἰσθανότανε ἀπὸ μέσα του ὁ ἐλέφαντας. Ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ ὁ πεταλούδας καὶ χτύπησε τὴν πόρτα πολὺ ἀπαλὰ μὲ τὴν φτερούγα του. «Εἶναι κανεὶς μέσα;» ρώτησε.

Ὁ ἐλέφαντας ἦταν κατεύχαρος, ἀλλὰ περίμενε.

Κι ὁ πεταλούδας ξαναχτύπησε μὲ τὴν φτερούγα του, λιγάκι δυνατώτερα, ὅμως ἀκόμη πολὺ ἀπαλὰ, καὶ εἶπε: «Μένει κανεὶς ἐδῶ, παρακαλῶ;».

Πάλι ὅμως ὁ ἐλέφαντας δὲν ἔβγαλε ἄχνα, γιατί ἀπὸ τὴν χαρὰ του δὲν μπορούσε νὰ μιλήσει.

Ὁ πεταλούδας χτύπησε γιὰ τρίτη φορά, κάπως δυνατὰ ἐτούτῃ τῇ φορά, καὶ ρώτησε: «Εἶναι κανεὶς στὸ σπίτι;». Καὶ τότε μὲ μιὰ τρεμουλιαστή φωνή ὁ ἐλέφαντας εἶπε: «Ἐγώ». Ὁ πεταλούδας κρυφοκοίταξε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ εἶπε: «Ποιὸς εἶσαι ἐσύ ποὺ ζεῖς σ' ἐτοῦτο τὸ σπιτάκι;». Καὶ ὁ ἐλέφαντας κρυφοκοίταξε ἀπὸ μέσα κι ἀποκρίθηκε: «Εἶμαι ὁ ἐλέφαντας ποὺ ὅλημερίς δὲν κάνει τίποτα». «Α!» εἶπε ὁ πεταλούδας «καὶ μπορῶ νὰ περάσω;». «Εὐχαρίστως», εἶπε ὁ ἐλέφαντας χαμογελαστά, γιατί ἦτανε πολὺ εὐτυχισμένος. Κι ἔτσι ὁ πεταλούδας ἐσπρωξε

τὴν πορτοῦλα μὲ τὴν φτερούγα του καὶ μπῆκε μέσα.

Μιὰ φορά κι ἕναν καιρὸ στὴν ἄκρη τοῦ δαντελλένιου δρόμου ζούσανε ἑπτὰ δέντρα. Κι ὅταν ὁ πεταλούδας ἀνοιξε τὴν πόρτα μὲ τὴν φτερούγα του καὶ μπῆκε στὸ σπιτάκι τοῦ ἐλέφαντα, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δέντρα εἶπε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δέντρα: «Μοῦ φαίνεται, ὅπου νᾶναι τὰ βρέξει».

«Ὁ δαντελλένιος δρόμος θὰ βραχεῖ καὶ θὰ μυρίζει ὁμορφα», εἶπε ἕνα ἄλλο δέντρο σ' ἕνα ἄλλο.

Κι ἕνα διαφορετικὸ δέντρο εἶπε σ' ἕνα διαφορετικὸ: «Τυχερὸς ὁ πεταλούδας ποὺ εἶναι μέσα στὸ σπιτάκι τοῦ ἐλέφαντα, ξέγνοιαστος ἀπ' τὴν βροχή».

Τὸ πιὸ μικρὸ δεντράκι ὅμως εἶπε: «Αἰσθάνομαι κιόλας τὴ βροχή», καὶ πράγματι, ἐνῶ ὁ πεταλούδας κι ὁ ἐλέφαντας συζητοῦσαν μέσα στὸ σπιτάκι τοῦ ἐλέφαντα πέρα στὴν ἄκρη στὴν κορφὴ τοῦ δαντελλένιου δρόμου, ἡ βροχὴ ἀπλούστατα ἄρχισε νὰ πέφτει ὁλοῦθε ἀπαλά. Κι ὁ πεταλούδας μὲ τὸν ἐλέφαντα μαζὶ κοίταξαν ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο κι ἔνοιωσαν ὅσο ποτὲ χαρὰ καὶ σιγουριά, κι ὁ δαντελλένιος δρόμος βράχηκε κι ἄρχισε νὰ μυρίζει ὁμορφα κατὰ ποὺ εἶχε εἰπεῖ τὸ τρίτο δέντρο.

Σύντομα, σταμάτησε νὰ βρέχει καὶ ὁ ἐλέφαντας ἀγκάλιασε μὲ τὸ ἕνα χέρι του τὸν πεταλούδα πολὺ-πολὺ εὐγενικὰ καὶ εἶπε: «Μ' ἀγαπᾷς λιγούλακι;».

Κι ὁ πεταλούδας χαμογέλασε καὶ εἶπε: «Ὁχι, σὲ ἀγαπᾶω πάρα πολὺ».

Τότε ὁ ἐλέφαντας εἶπε: «Εἶμαι τόσο εὐτυχησμένος! νομίζω πῶς πρέπει νὰ γοῦμε περίπατο μαζὶ, ἐγὼ κι ἐσύ: γιατί σταμάτησε νὰ βρέχει τώρα κι ὁ δαντελλένιος δρόμος μυρίζει ὁμορφα».

Ὁ πεταλούδας εἶπε: «Ναί, μὰ ποῦ θὰ μπορούσαμε νὰ πᾶμε, ἐσύ κι ἐγώ;».

«Πᾶμε κάτω ἴσα κάτω πέρα στὸν δαντελλένιο δρόμο ὅπου δὲν πῆγα ποτέ μου» εἶπε ὁ ἐλέφαντας στὸν μικρὸ πεταλούδα. Κι ὁ πεταλούδας χαμογέλασε καὶ εἶπε: «Χαρὰ μου νὰ πᾶω μαζὶ σου πέρα-ἴσα-πέρα κάτω χαμηλὰ στὸν δαντελλένιο δρόμο — ἐμπρὸς λοιπόν, ἄς γοῦμε ἀπ' τὴν πορτοῦλα τοῦ σπιτιοῦ σου πέρα κι ἄς κατεβούμε τὰ σκαλοπάτια — τί λές;».

Κι ἔτσι βγήκανε παρέα καὶ τοῦ ἐλέφαντα τὸ χέρι ἀγκάλιαζε τὸν πεταλούδα πολὺ-πολὺ εὐγενικὰ. Τότε τὸ πιὸ μικρὸ δεντράκι εἶπε στοὺς ἔξω φίλους του: «Μοῦ φαίνεται πῶς ὁ πεταλούδας ἀγαπᾷ τὸν ἐλέφαντα τὸ ἴδιο ὅσο κι ὁ ἐλέφαντας τὸν πεταλούδα, κι αὐτὸ μὲ κάνει πολὺ εὐτυχημένο γιατί θὰ ἀγαπώνται μεταξύ τους παντοτινά».

Κάτω ἴσα κάτω στὸν δαντελλένιο δρόμο περπατοῦσαν ὁ ἐλέφαντας κι ὁ πεταλούδας.

‘Ο ἥλιος ἔλαμπε ὁμορφα, στ’ ἀπόδροχο.

‘Ο δαντελλένιος δρόμος μύριζε ὁμορφα, λουλούδια.

Σὲ ἓναν θάμνο ἄρχισε νὰ κελαηδαίει ἓνα πουλί, κι ὅλα τὰ σύγνεφα φύγαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κι ἦταν ὁλοῦθε Ἄνοιξη.

‘Όταν ἔφτασαν στὸ σπίτι τοῦ πεταλούδα, ποὺ ἦταν κάτω στὴν πράσινη πεδιάδα, πὺ πράσινη τὴν ἀπὸ ὅλες τὶς φορές, εἶπε ὁ ἐλέφαντας: «Ἐδῶ μένεις;».

Κι ὁ πεταλούδας εἶπε: «Ναί, ἐδῶ μένω».

«Μπορῶ νὰ περάσω μέσα;» ρώτησε ὁ ἐλέφαντας.

«Ναί», ἀπάντησε ὁ πεταλούδας. Κι ἔτσι ὁ ἐλέφαντας ἔσπρωξε μὲ τὴν προβοσκίδα του τὴν πόρτα ἀπαλὰ καὶ μπῆκαν στὸ σπίτι τοῦ πεταλούδα. Κι ὕστερα ὁ ἐλέφαντας φίλησε τὸν πεταλούδα πολὺ εὐγενικὰ κι ὁ πεταλούδας εἶπε: «Γιατὶ δὲν ἀξιώθηκες ποτέ σου προσηγουμένως νὰ ἔρθεις ἐδῶ κάτω στὴν πεδιάδα ὅπου ζῶ;». Κι ὁ ἐλέφαντας ἀποκρίθηκε: «Γιατὶ ὁλημερὶς δὲν ἔκανα τίποτα. Τώρα ὅμως, ποὺ ἔμαθα ποῦ ζεῖς, θὰ παίρνω τὸν δαντελλένιο δρόμο κάθε μέρα νὰρχομαι νὰ σὲ βλέπω, ἂν μπορῶ — μπορῶ νὰρχομαι;». Τότε ὁ πεταλούδας φίλησε τὸν ἐλέφαντα καὶ εἶπε: «Σ’ ἀγαπῶ, γι’ αὐτὸ νὰ ἔρχεσαι ὅποτε θέλεις».

Κι ἀπὸ τότε κάθε μέρα ὁ ἐλέφαντας κατηφόριζε τὸν δαντελλένιο δρόμο ποὺ μύριζε τόσο ὁμορφα (περνώντας ἀπὸ τὰ ἑφτά δέντρα καὶ τὸ πουλί ποὺ κελαηδεῖ στὸν θάμνο) γιὰ νὰ ἐπισκεφεῖ τὸν φιλαράκο του τὸν πεταλούδα.

Καὶ ἀγαπιόσαντε παντοτινά.

μετ. Χρῆστος Τσιάμης

